

Dokuzuncu Mektup'ta "Beni benden ziyade terbiye eden bir Hafîzim vardır." deniliyor. Keramet ve ikram bahsi ile bu cümlenin ilgisi ne olabilir?

"Kerametın izharı, zaruret olmadan zarardır. İkrâmın izharı ise, bir tahdis-i nimettir. Eğer kerametle müşerref olan bir şahıs, bilerek harika bir emre mazhar olursa, o halde eğer nefs-i emmâresi bâki ise, kendine güvenmek ve nefsine ve keşfine itimad etmek ve gurura düşmek cihetinde istidraç olabilir. Eğer bilmeyerek harika bir emre mazhar olursa: Meselâ, birisinin kalbinde bir sual var. İntâk-ı bilhak nev'inden ona muvafık bir cevap verir; sonra anlar. Anladıktan sonra kendi nefsine değil, belki kendi Rabbisine itimadı ziyadeleşir ve '*Beni benden ziyade terbiye eden bir Hafîzim vardır.*' der, tevekkülünü ziyadeleştirir. Bu kısım, hatarsız bir keramettir; ihfâsına mükellef değil. Fakat fahr için, kasten izharına çalışmamalı. Çünkü, onda zâhiren insanın kisbinin bir medhali bulunduğundan, nefsine nisbet edebilir."(1)

Allah sevdiği ve korumak istediği kuluna ihsanını ihsas ettirmezmiş. Çünkü Allah o kuluna ihsan ve ikramını açıkça hissettirse, o kul gurur ve kibre kayabilir. Gurur ve kibir ise insanı manen sukut ettirir. Bu yüzden Hafiz olan Allah kulunu korumak için ihsanını ihsas ettirmeden veriyor, ta ki gurur ve kibre kapılmasın.

"Beni benden ziyade terbiye eden bir Hafîzim vardır." sözü de "*beni benden daha iyi koruyup gözeten Allah*" anlamında kullanılıyor. Nefsini tam ıslah edememiş birisine açıktan keramet verilse, bu şahsiyet kendine güvenmek ve nefsine ve keşfine itimad etmek ve gurura düşmek cihetinde istidraça düşebilir.

İstidraç fasık ve kafirlerde görülen olağanüstü hallerdir ki, bu durum insanı daha da azgınlaştırıp manevi sapkınlığa iter. Hafiz olan Allah kullarını korumak adına ihsanını ihsas ettirmeden veriyor. Nefsini yenmiş ve temizlemiş veli kullarına açıktan keramet vermesinde bir mahzur olmadığı için onlara ihsanını aşikare veriyor.

(1) bk. [Mektubat, Dokuzuncu Mektup.](#)